

Atrapat

—Em sap greu, David. Les proves genètiques confirmen els marcadors de la malaltia.

—I tot anirà igual que amb el meu pare?

—Cada pacient és diferent, però ja n’hem parlat. Són faves contades.

—És com portar gravada la meva data de caducitat.

—Falta molt, David. Ets jove.

Sento el despertador. Obro els ulls, em giro i veig la tauleta de nit. El llum és encès. El despertador marca les set del matí del dilluns set de maig. Al costat dos rètols: “Recorda la teva gradació temporal” i “Utilitza la gravadora del mòbil”. Darrere del rètol hi ha el mòbil. Engego la gravadora, començo per “Sento el despertador”, arribo fins ara mateix i segueixo.

Em trec els llençols de sobre, m’assec al llit i torno a llegir el rètol: “Recorda la teva gradació temporal”. No he de fer cap esforç, ho recordo perfectament.

—Mira, David —em va dir mentre mirava el meu historial—. La memòria no es perd de qualsevol manera. Això passa a poc a poc i va cap enrere, com els crancs. És com si s’esborressin els records un rere l’altre des del present fins al

dia del nostre naixement. Pel que fa a la memòria, els pacients són cada dia més joves.

—Hi ha records que jo esborraria ara mateix, i d'altres que guardaria en una caixa daurada. Però no podré triar, oi Manel? —vaig respondre.

Els metges sempre busquen noms estranys i a això li diuen “gradació temporal”. Si encara ho recordo, és precisament perquè en Manel m’ho va explicar molt abans que la malaltia comencés a treure el nas —el nom de la malaltia no m’agrada, em fa mal i no el dic mai!... comprensible, oi? Una altra cosa que em va explicar és allò de l’”amnèsia anterògrada”, un altre nom ben estrany. Total per dir que, quan es comença a esborrar cap enrere, tampoc no es graven bé a la memòria els nous fets que es van produint i, per tant, el seu record s’esvaeix al cap de molt poc. L’única manera de poder-los recordar és gravar-los en un suport alternatiu al de la memòria. És el que estic fent avui, des que m’he llevat, amb el mòbil. I el mateix passa amb els pensaments. Si un pensa que ha de fer alguna cosa demà —o quan sigui— ho ha de deixar anotat en un lloc ben visible... o que estigui segur que veurà quan toqui, ja m’entenen! Però ara estic tranquil perquè els podré explicar tot el que passi avui sense cap esforç afegit. En primera persona i en present; com a mi m’agrada.

Tinc ganes de pixar i vaig al lavabo. Mentre buido la bufeta veig la nota que està penjada just a sobre la tassa del vàter: “Un cop t’hagis afaitat, abans de res, fes els deures a la llibreta del menjador”. Al costat hi ha un calendari amb un retolador penjant. És del mes de maig i té encerclats en vermell els sis primers dies, amb un peu de pàgina també en vermell: “Marca el dia d’avui”. Encerclo el número set en vermell, malgrat

que no recordo haver-ho fet mai. La malaltia deu fer temps que va esborrant i esborrant... El meu pare també va perdre la memòria i al final no coneixia ningú. Els últims anys al geriàtric no es comunicava gens. Era com si no hi fos. Ara una esgarrifança em puja per l'esquena i em sacseja fins al clatell!

—Em preocupa el final, saps?

—Falta molt, David. No li donis tantes voltes.

—Jo no volia saber com acabaré!

—Si fas el testament vital, quan s'atansi el final no l'allargarem.

—Per a mi això és massa tard.

M'afaito. Miro el mòbil, que segueix gravant. Són les vuit. Vaig al menjador i veig que, efectivament, hi ha una llibreta i un bolígraf damunt la taula. Fora hi diu "Gradació temporal". L'obro i veig que cada full correspon a una data. Tots els fulls contenen una llista de preguntes, sempre les mateixes. Vaig al dia set de maig i responc les preguntes. No ho endevinariem mai, de què van! Furguen la meva memòria, a veure què hi troben! La primera és si recordo què vaig sopar ahir —resposta negativa— i l'última si recordo quan vaig entrar a la universitat —resposta positiva. Em tranquil·litza recordar quan van aparèixer els primers símptomes de la malaltia, quan vaig comprar la caixa negra i quan vaig començar a omplir les llibretes de gradació temporal. Però em preocupa no recordar res posterior. La bona notícia és que recordo la majoria de coses de la llista, incloent-hi els títols de les meves novel·les. La dolenta és que ja s'han esborrat cinc anys de la meva vida.

—Podré seguir escrivint?

—És clar. Fins i tot serà una teràpia emocional. Però a la llarga ho hauràs de deixar.

—Seria la meva mort en vida, Manel.

—Aprofita el que puguis, t'anirà bé. A més, hi haurà editors que els interessarà molt la teva lluita contra la malaltia. En qualsevol cas tu sabràs quan ho has de deixar.

Arribats aquí, els diré que estic seré perquè tinc la meva caixa negra ben guardada. Però no els desvelaré el seu secret... de moment. A més, encara tinc ganes de seguir explicant la meva història.

Després de publicar la darrera novel·la, vaig fer cas al Manel i vaig mirar de vendre la idea d'escriure un nou llibre, en el qual jo seria el protagonista. Reflectiria la meva reacció davant la malaltia... la meva lluita... i començaria abans que donés la cara. Segur que no s'ho imaginem... vaig tenir poc èxit! Els editors ho veien estrany i dubtaven si realment acabaria patint la malaltia. A més, si finalment emmalaltia, podia ser al cap de molts anys i jo em podia morir de qualsevol altra cosa. Em van fer veure que el risc era massa alt i no el volien assumir. No va ser fins que vaig començar a tenir oblit puntuals, quan es va confirmar que la malaltia ja mostrava les seves urpes, que algú del cantó fosc em va fer cas.

—El risc editorial ara és més baix, David. Però per tancar el tracte calen unes condicions.

—Ja hi pots comptar, jo soc el primer interessat. Apa, buida el pap.

—El format del llibre serà el d'un diari íntim des d'ara mateix fins al final. Una bona fórmula per tocar la fibra del lector en un cas com el teu.

—Només això?

—Hi ha un altre tema..., aquest més espinós. El manuscrit definitiu ha d'estar llest... a veure com t'ho diria... abans

que perdis l'esma del tot i acabis en un geriàtric. Disculpa que sigui tan cru.

—Tranquil, jo també vull que tot s'acabi abans. Tinc les coses força clares... I tu ves a la teva... vull dir... que facis la teva feina... Res més, Jesús?

—Una darrera cosa... M'he d'assegurar les vendes, ja em coneixes...

—Sí, sí. I...?

—Haurem de pactar el final.

Doncs són les nou i ja em tenen aquí fent la feina per al Jesús. Una feina de la qual demà no en recordaré res. És com viure mirant endavant sense poder girar-se. I potser millor. Penso en la Clara i l'últim que recordo és quan vam celebrar l'èxit de "Lliure", la meva darrera novel·la. Després, la seva silueta desapareix. Segueixo burxant i no trobo cap més bes, només boira. I aquella fiblada al pit que torna punyent! Ara no és a casa. Vaig a l'habitació. El llit de matrimoni segueix al seu lloc, però no queda ni una peça de roba a l'armari de la dreta. Al lavabo no hi veig el raspall de dents lila ni els potets plens de cremes. Deu fer temps que ella s'ha esborrat de la meva vida. L'esvoranc és profund, fa mal. Fa vertigen! Però podria ser pitjor. La malaltia m'ajuda, no troben? Si s'esborra tot, també s'esborra el dolent. Només sents les emocions quan les coses passen o si una imatge, una música o unes paraules tenen prou força per reobrir una caixa més antiga. Com quan ara miro el mirall i la veig pentinant-se i somrient. I em costa respirar, com a una ànima engabiada. Maleeixo!, però no sé ben bé contra què ni contra qui.

Ara la gana em rosega l'estómac. Vaig a la cuina i em poso a esmorzar. Quan estic acabant, sona el mòbil i veig un